

Sygn. akt IV U 782/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Elżbieta Wojtczuk
Protokolant	st. sekr. sądowy Anna Wąsak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 grudnia 2017 r. w S.

odwołania K. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 25 sierpnia 2017 r. Nr (...)

w sprawie K. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury

I. zmienia zaskarżoną decyzję i ustala, że ubezpieczonemu K. C. przysługuje prawo do emerytury od dnia 25 sierpnia 2017 roku;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. na rzecz K. C. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IV U 782/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 25 sierpnia 2017 r. znak: (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.184 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze odmówił K. C. prawa do emerytury wskazując, że ubezpieczony nie udowodnił, iż do dnia 1 stycznia 1999 r. osiągnął 15-letni staż pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Do tej kategorii zatrudnienia organ rentowy nie zaliczył ubezpieczonemu okresu pracy w (...) w S. od 2 listopada 1994 r. do 7 lipca 1998 r., ponieważ K. C. nie przedłożył świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Odwołanie od w/w decyzji złożył K. C., który zarzucił organowi rentowemu poczynienie błędu w ustaleniach faktycznych, polegającego na niezakwalifikowaniu jako okresu pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia w

(...) w S. od 1 listopada 1994 r. do 7 lipca 1998 r., kiedy to świadczył pracę przy naprawach elementów maszyn wykorzystywanych do produkcji podzespołów do samochodów (odwołanie k. 1-3).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie powołując się na przepisy prawa i uzasadnienie zawarte w zaskarżonej decyzji (odpowieź organu rentowego na odwołanie k. 4-6).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony K. C. w dniu 25 sierpnia 2017 r. ukończył 60-ty rok życia. Wcześniej, bo w dniu 9 sierpnia 2017 r., wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury. Na podstawie przedłożonych do wniosku dokumentów, organ rentowy ustalił, że na dzień 1 stycznia 1999 r. ubezpieczony udowodnił staż ubezpieczeniowy w wymiarze 25 lat uzupełniony pracą w gospodarstwie rolnym. Ponadto organ rentowy ustalił, że do dnia 1 stycznia 1999 r. ubezpieczony udowodnił staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 12 lat, 11 miesięcy i 10 dni zaliczając zatrudnienie w Odlewni (...) od 23 października 1975 r. do 31 października 1988 r. (z wyłączeniem okresu niewykonywania zatrudnienia po odbyciu służby wojskowej od 19 października 1978 r. do 17 listopada 1978 r.). Organ rentowy do pracy w warunkach szczególnych nie zaliczył ubezpieczonemu okresu zatrudnienia w (...) od 2 listopada 1994 r. do 7 lipca 1998 r., ponieważ nie przedłożył on świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Z uwagi na brak wymaganego ustawą stażu pracy w warunkach szczególnych decyzją z 25 sierpnia 2017 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu przyznania emerytury (decyzja z 25 sierpnia 2017 r. k. 14 akt emerytalnych).

Ubezpieczony od 1 listopada 1994 r. został zatrudniony w pełnym wymiarze w (...) Zakład Produkcji (...) w S. (późniejsza nazwa m. in. (...) w S.) na stanowisku ślusarza (umowa o pracę z 1 listopada 1994 r. k. 1 cz. B akt osobowych).

W zakładzie tym produkowane były podzespoły motoryzacyjne do samochodów, głównie takich marek jak F., P., a następnie M. czyL.. (...) w S. składał się z następujących wydziałów: narzędziowni, tłoczni, lakierni, ocynkowni, regeneracji przyrządów oraz spawalni.

Ubezpieczony swą pracę świadczył na tłoczni, tj. wydziale, na którym praca była wykonywana w ciągłym ruchu, tj. na dwie i trzy zmiany. K. C. zajmował się utrzymaniem w ruchu pras, co czynił poprzez naprawę tłoczników, czyli elementów pras, służących do produkcji detali do samochodów. Na wydziale tym znajdowało się ok. kilkunastu dużych pras (300-tonowych oraz 800-tonowych) i o wiele więcej mniejszych pras. Zatrudnionych było zaś ok. 6-7 ślusarzy. Przyrządy instalowane na prasach służące do produkcji detali o określonych parametrach często ulegały awariom i zadaniem ubezpieczonego K. C. była ich naprawa, tak aby produkcja na wydziale tłoczni nie była wstrzymywana. Ubezpieczony zajmował się naprawą takich elementów jak stemple, matryce, piloty. Ubezpieczony nie był operatorem maszyn, lecz do jego zadań należała ich bieżąca naprawa. W związku z tym, kończąc proces naprawy, czasami nastawiał pracę maszyny na odpowiednie parametry w celu sprawdzenia, czy naprawiony przyrząd do prasy dobrze działa. Proces naprawy urządzeń polegał m. in. na spawaniu elementów oraz ich szlifowaniu.

Wyżej wymienioną pracę ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze w okresie do 8 lipca 1998 r. (wniosek o przeniesienie na inne stanowisko pracy k. 14 cz. B akt osobowych, wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 22 marca 2012 r. sygn. akt IV P 512/11 nakazujący sprostowanie świadectwa pracy oraz świadectwo pracy k. 8-9 cz. C akt osobowych, zeznania świadków: D. J. i A. M. k. 23v-25, zeznania ubezpieczonego k. 25-25v).

Ubezpieczony, jako członek otwartego funduszu emerytalnego, wniósł o przekazanie środków zgromadzonych w tym funduszu na dochody budżetu państwa (okoliczność niesporna, oświadczenie zawarte we wniosku o emeryturę -k. 2 akt emerytalnych).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie K. C. okazało się uzasadnione.

Zgodnie z art.184 ust.1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego przewidzianego w art.32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, tj. w dniu 1 stycznia 1999r. osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz osiągnęli okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art.27 ustawy, a także nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. W myśl przywołanego wyżej art. 32 ust.1 i 4 ustawy pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, a w myśl przywołanego wyżej art.27 ustawy wymagany okres składkowy i nieskładkowy wynosi co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn. Zgodnie z §4 ust.1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A załącznika do rozporządzenia, nabywa prawo do emerytury w w/w wieku, jeżeli ma wymagany okres zatrudnienia (co najmniej 25 lat mężczyzna), w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Ponadto zgodnie z §2 ust.1 przedmiotowego rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Rozstrzygnięcie niniejszej sprawy wymagało zbadania, czy ubezpieczony spełnia przesłankę wymaganego okresu pracy w warunkach szczególnych. Poza sporem pozostawało bowiem, że ubezpieczony osiągnął wymagany ustawą wiek z dniem 25 sierpnia 2017 r., wniósł o przekazanie środków zgromadzonych w otwartym funduszu emerytalnym na dochody budżetu państwa oraz spełnił przesłankę „ogólnego” stażu pracy.

Przeprowadzone przez Sąd postępowanie dowodowe dało podstawy do ustalenia, że ubezpieczony w okresie od 2 listopada 1994 r. do 7 lipca 1998 r. (czyli przez 3 lata, 8 miesięcy i 6 dni) stale i w pełnym wymiarze czasu pracy był zatrudniony jako ślusarz zajmujący się bieżącymi naprawami elementów urządzeń przeznaczonych do produkcji podzespołów do aut. Swoją pracę ubezpieczony wykonywał na tłoczni. Powyższy charakter pracy ubezpieczonego wyłania się z korespondujących ze sobą, logicznych i przekonujących, dlatego też zasługujących na wiarę zeznań świadków D. J. i A. M. oraz zeznań samego ubezpieczonego. Przywołani świadkowie byli w spornym okresie zatrudnieni w (...) w S., pracowali razem z ubezpieczonym i dokładnie opisali na czym polegała jego praca w spornym okresie. Na podstawie tych zeznań Sąd ustalił, iż pomimo użytych w dokumentacji pracowniczej określeniach stanowiska pracy K. C. (ślusarz), w rzeczywistości wykonywał on pracę polegającą na dokonywaniu bieżących napraw elementów urządzeń wykorzystywanych w produkcji podzespołów do samochodów.

Praca wykonywana przez ubezpieczonego w okresie od 2 listopada 1994 r. do 7 lipca 1998 r. stanowi pracę w warunkach szczególnych wymienioną w wykazie A, dziale XIV, poz. 25 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983r. nr 8, poz. 43 ze zm.) jako bieżąca konserwacja agregatów i urządzeń na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Ubezpieczony swoją pracę wykonywał tylko na tłoczni, gdzie był oddelegowany na stałe z narzędziowni, na co konsekwentnie wskazywali świadkowie. Na tłoczni, gdzie pracował ubezpieczony, wykonywano prace w warunkach szczególnych wymienione w wykazie A dziale III pod poz. 45 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (obsługa agregatów do walcowania, tłoczenia i ciągnięcia wraz z urządzeniami pomocniczymi i wykańczającymi) i w wykazie A, dziale III, poz. 45 pkt 18 załącznika do zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (pkt 18 – operator

pras – tłoczarz). Ze względu na to, że na tłoczni pracowały same prasy, to pracownicy zatrudnieni byli głównie na stanowiskach operatorów pras, co powoduje, że na tłoczni jako podstawowe wykonywane były prace w warunkach szczególnych wymienione w wykazie.

Podkreślenia wymaga, iż o zasadności powyższej oceny świadczy okoliczność, że w sprostowanym wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 22 marca 2012 r. (sygn. akt IV P 512/11) świadectwie pracy wskazano, iż ubezpieczony w okresie od 2 listopada 1994 r. do 7 lipca 1998 r. świadczył pracę w warunkach szczególnych.

Po zaliczeniu do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu od 2 listopada 1994 r. do 7 lipca 1998 r., ubezpieczony spełnia wszystkie przesłanki do przyznania emerytury w obniżonym wieku, gdyż udowodnił na dzień 1 stycznia 1999 r. ponad 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, że odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie i dlatego na podstawie art.477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że K. C. przysługuje prawo do emerytury od 25 sierpnia 2017 r., tj. od ukończenia przez ubezpieczonego 60-ego roku życia.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania Sąd oparł na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc. Stawka wynagrodzenia wynika z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.